

Оттук до расистките възгледи няма и една крачка. Те просто това казват: има хора, които поради своята расова и/или етническа принадлежност са лишени от нещо – съдържателно „нещото“ може да варира, но при всички случаи то е ценно за „нас“. Когато пренесем подобен възглед върху учениците, следствията са: доколкото „те“ са роми, „те“ не могат да усвояват правила, знание, да учат, да пишат, да четат, ... като „българчетата“. След като „те не могат“ поради произхода си, т.е. по определение, каквото и да правим ние-учителите, резултатите няма да са същите като при българчетата. А това, че резултатите наистина се оказват не като при българчетата, служи единствено за потвърждение на същите тези възгледи. Оттук нататък пребиваването на децата от ромски произход в училище се разглежда като „задържане в училище, за да не скитат по улиците“, „все нещо им влиза в главите“, „поне са нахранени и са на топло“ – все добронамерени мотиви за оправдаване на собственото безсилие или нежелание да се положат усилия, до откровено прагматичното „попълване на бройката [на учениците в училище заради запазване на щата] с мъртви души“.

Тук вероятно отново трябва да поясня, за да не получа възражението „какво пък знаете вие за действителността в българското училище!“:

- Зная, че има случаи, в които учителят Х прави всичко възможно в работата си с детето У, но резултатът кло-ни към нула.
- Зная, че всички усилия на учителите отиват по дяво-лите, когато детето идва на училище например два дни в месеца – и такива случаи има.
- Зная, че в сегрегираните училища се работи изклю-чително трудно, защото децата разглеждат простото пребиваване в класната стая като достатъчно.

че децата от ромски произход нямат специфични образовател-ни проблеми. Напълно съм съгласна, че всяко дете може да има специфична образователна потребност и/или образователен дефицит, с която/с който учителите трябва да се съобразят и да помогнат на детето-ученик да задоволи и/или да компенсира.